

EMILI PIERA

EL SENYOR DEL MÓN

(La pesta de l'amor i altres històries)

el
PETIT
editor

el
PETIT
editor

El Senyor del món

**La pesta de l'amor
i altres històries**

EMILI PIERA

#19

El Senyor del món

**La pesta de l'amor
i altres històries**

Escriure a pessics, 3

- Todos tenemos talento para algo ¿Cual es el tuyo?*
-*Falsificar firmas, contar mentiras y, prácticamente,
imitar a cualquiera.*
-*Son tres cosas. Solo se debe tener talento para una cosa.*

Diàleg de la pel·lícula *The talented Mr. Ripley*
d'Anthony Minghella,
inspirada en la novel·la del mateix títol
de Patricia Highsmith

PRELUDI

Només tenia el títol. En el principi fou el títol tot i que, ben mirat, no tenia ni això. Ni podia imaginar-me que fóra tan disputat.

La idea era escriure unes històries que reconegueren la presència i domini de la mentida, la Història com a falsificació i el simulacre com a sobirà del món. En la dimensió pública i en la privada.

Amo del món era un títol que pertanyia al llegat del mestre Jules Verne que construí un univers de sorpresa i meravella amb la bruta tecnologia i l'atropellada exploració d'espais mal coneguts: les fonts del Nil com a brollador de faules. Intocable, una mica de respecte.

Consultat Google, l'oracle digital em revelà l'existència d'una marca de puros havans: *El rey del mundo*. Era el mateix títol de la traducció castellana del llibre d'un teòsof francès d'entreguerres. El llibre parlava d'Agartha, ciutat secreta que reposa en algun plec de l'Himalaia, entre glaceres i prodigis de l'alpinisme paranormal.

Quan ja tenia la primera versió del llibre, vaig fer una nova consulta a Google, la pitonissa ecumènica i atarantada, i la resposta va ser que hi havia un petit mostrari de llibres amb

aquest títol, probablement tan submergits com la pròpia Agatha. N'hi havia, però, un en castellà d'Eduardo Zamacois, autor de certa memòria, i un altre llibre –això era més preocupant– de Salvador Macip, en català, que també es deia *El rei del món* perquè, confessa l'autor, tenia un títol original molt més suggestiu –*Déus i fills de puta*– que per pulcritud vagament cristiana, supose, descartà l'editorial.

Quan ja havia triat *El senyor del món*, vaig descobrir que era, també, el títol –*El señor del mundo*– d'una novel·la sobre el regnat de l'Anticrist, un llibre d'un tal Robert Hugh Benson, inclòs en el gènere de ciència ficció no sé si per fer conya o perquè les altres col·leccions ja anaven plenes.

Per més que Josep Pla o Rafael Sánchez Ferlosio, entre altres, consideraren contes, novel·les i altres artefactes narratius, distraccions inapropiades per a persones de més de quaranta anys, seguim perdent-nos, per sort, en el regne nebulós de la faula a qualsevol edat, incloses les més provectes.

Enigmes criminals, amors folls, conflictes polítics i bèl·lics, tragèdies familiars i, naturalment, frau i falsificacions.

La mentida, l'aparença, és Maia a la mitologia hindú: la que cobreix amb vels seductors la realitat última mentre ens sorprèn, ens balla i ens fascina. Dis-me que em vols encara que siga fals.

Aquí teniu un llibre que és la suma de diverses impostures, frau i estafes, inclòs l'autoengany, falsificació d'una resistència tenacíssima.

El senyor del món m'apanya i ja està bé de filosofies.

No són temes nous: omplim col·leccions senceres de la literatura universal, especialment del gènere negre on els criminals no poden proclamar els seus actes indignes, i els detalls de la seua execució, per raons òbvies.

Cosa curiosa: l'apel·latiu de senyor o sobirà del món l'he vist aplicat igualment al Dimoni i a Crist. Serà que les competències respectives no estan ben delimitades. Un publicitari diria que ni l'un ni l'altre han sabut defensar el patrimoni de la marca.

He d'aclarir que totes les històries que venen a continuació són inventades, en especial les que s'inspiren en fets reals: es la meua manera de confessar que en les pàgines següents diré la veritat i només que la veritat.

Aquesta volta sota la qual vivim confosos és, per dir-ho així, el màgic teatre d'ombres de Déu amb el Sol de llanterna i el món d'àmplia pantalla per a innumbrables siluetes que assagen mentides.

Robayat. Omar Khayam

LA PESTA DE L'AMOR

Un BMW gris plata com mai no em podré comprar, m'ha dut davant de l'esplanada del Palau. El cotxe era una càpsula de confort, un miracle de cromats i fulgències.

Jo només he vist tres o quatre òperes, però *Cosí fan tutte* i *Aida* les vaig gaudir amb una intensitat que em va sorprendre. Per això he dit que sí, que hi aniré; però ara és ell, el meu client, el que no pot acompanyar-me:

–No t'ho penses millor? –li dic convidant-lo tot i que el convidat soc jo.

–No puc. Lamente haver-te embarcat i deixar-te sol, Adrià. Era la meua manera d'agrair-te el treball que has fet en rescatar el meu jardí. I no era fàcil, n'estava ple de polls i malesa.

–Les mans de Miquel, el meu ajudant. És un llaurador de l'Horta amb una sensibilitat que ja no trobes ni a la llum del dia amb un cresol encès.

–No et llevés mèrits o et demanaré una rebaixa...

–He, he. Gràcies per tot, Robert.

–Gràcies a tu.

La policia local tracta d'imposar agilitat al tràfec de cotxes i taxis que transporten als espectadors: la vorera del Palau de

les Arts és un dàrsena molt sol·licitada. Abans d'arrancar, Robert baixa el vidre entintat de la seua finestrella. Pel pas de zebra avança una jove menuda, però de camallada llarga i cabells curts. Una rossa d'ulls enlluernadors, com bombetes de llum blava. O és verda? Robert es recrea en la contemplació de la dolça criatura que va sola i que, tal vegada, li ha fet un somriure al conductor. O és això el que pensa Robert i m'ho fa pensar a mi.

–Ja saps, Adrià, les dones.

–Què m'has de contar! –dic jo, per dir alguna cosa que sembla adient.

–Facen el favor de deixar lliure la vorera, ve més gent.

–Adéu. Ja em contaràs –diu Robert.

I se'n va.

Una llàstima. M'hauria encantat fer una altra passejada amb el BMW, muntar de nou en aquesta bèstia luxosa, silent com una negra pantera de titani, acer i electricitat.

M'entraren ganes de pixar quan estava a punt d'acabar el segon acte i creia que només en quedava un, el tercer, però en quedaven dos més.

Atesa la necessitat urinària, el personal del Palau de les Arts, tan amatent, et conduirà a una saleta on pots seguir el drama líric per unes pantalles. Clar, no és el mateix, tot i que retornar a la teua butaca està del tot descartat mentre hi haja representació. Les teues passes vacil·lants en la fosca, la silueta opaca i culpable de l'incontinent retornat, eclipsen l'espectacle i s'escapa algun reneç de protesta, mentre l'escenari n'és ple de marejols polítics i arravataments de la passió, i més tractant-se de Giuseppe Verdi.

Millor evitar-ho.

El final de la segona part de *Don Carlo* vista en plasma m'avorria, de veres: imatge freda i minimitzada. Clar que jo no n'entenc massa.

Al descans, en un passadís ample més que en una veritable sala, havien disposat, a la llarga, les taules, la roba i les plàteres plenes d'un considerable aperitiu/sopar.

El meu tiquet no incloïa el dret a tapa i unes cordades roges, sostingudes per peus de llautó, s'encarregaven de marcar el caràcter reservat del lloc. Però, ves per on que el xef és Poveda, un xic del meu poble.

Tot el món li diu així, Poveda i prou, com si no l'hagueren batejat amb un nom de persona. Poveda m'ha vist i s'ha afanyat a fer-me passar.

–Entra i no et preocupes que açò ho porte jo.

–T'han contractat?

–Sí, per a tota la temporada, un senyal de confiança. I he d'agrair-te que dugueres els teus companys del congrés de Gandia a dinar al meu restaurant. Molts han tornat i la setmana passada la cartellera *Turia* em dedicà un comentari. Tot això t'ho dec a tu i a persones com tu.

He acceptat aquell bocí de gratitud i tràfic d'influències. I tot just quan tractava de clavar-li la forqueta a una tallada de pernil sense endur-me'n darrere mitja dotzena de tallades acabades de traure de la nevera i de l'envàs al buit, ella em diu:

–Menja que eixirem vora les dotze de la nit.

Guapa i bruna. De la meua edat o un poc més jove, amb el cabell recollit en un monyo com una esvelta ballarina, però no: té els ossos molt més consistents, els pits plens i la queixada desafiant però tranquil·la.

–En la taula que tens darrere encara queden un parell d'ampolles de vi mig plenes. Dona't aire que el personal es llança sobre el menjar com si anaren a furtar-li'l.

Parla amb erres molt suaus i es menja les esses com si li molestaren i haguera de passar de puntetes per l'aspror dels plurals.

–Italiana?

–Napoli. Bé, en realitat vaig nàixer croata, *ma non troppo*. D'Ístria. Tens molt bona oïda.

–Sí, un poc. Per afició. Soc enginyer agrònom i conec molts localismes i maneres de parlar de la gent dels pobles, d'ací i d'allà. Viatge molt, però quasi sempre per la nostra terra.

Girona o Sevilla ja em resulten totalment exòtiques. A més, a més, tots els valencians som filòlegs. Ha, ha, ha!

Crec que no entén el meu acudit o és que no li ha fet gràcia.

Seguim en la lleugeresa d'una xarrada circumstantial, jo, un tant compungit per haver dit tan aviat quina era la meua faena: no calia i delata una ment rutinària i presumptuosa. M'he sentit imbècil.

Tenia por de ser sorprès en la meua ignorància musical i, per això, m'he avançat a parlar d'una altra cosa. Atrotinat! Ja ho deia ma mare.

M'hi he fixat en les seues orelles. Orelletes molt menudes i gracioses les de... con li diuen? Li ho pregunte.

“Renata”, em contesta.

Orelles ferides per un raig de plata i brillants mínims.

Una dona elegant.

–Jo soc Adrià. La cadira del meu costat està lliure, un amic m'ha fallat. Si vols podem seure junts. Si no has vingut amb alguna persona.

–Sí a la primera i no a la segona qüestió.

–És que enfrontar-se sense companyia a una òpera de tres hores...

–Sí, és com navegar en solitari pel Pacífic. Però ja n'hem escoltat mitja.

I ha fet un somriure entremaliat, de boca frunzida. Crec que m'està prenent el pèl, però m'agrada. Què és el que m'agrada d'ella? Tot.

No he seguit amb massa atenció el drama de Frederic Schiller que conegué una adaptació operística al francès d'on Verdi va treure la seua versió en italià, informa el fulletó.

I això quan va poder, que els enemics de la unitat italiana el perseguien.

He perdut l'interès per l'òpera perquè les orelletes delicades, el raig de plata i la boca aconillada em tenien molt absort, la veritat.

En aparèixer Plácido Domingo els devots de la mitologia operística han encès palmatòries en forma de pampallugues

de mòbil. En la mar fosca de l'amfiteatre eren com criatures luminescents surant entre pòlips i meduses. És una coentor, però commou.

–M'imagina que és un casualitat –diu Renata en eixir del Palau– però representar *Don Carlo* mentre proclamen la República catalana i el president Puigdemont fuig a Flandes és una coincidència divertida.

–O tràgica.

–Divertida, de segur. Schiller sentia com un símbol de llibertat, la lluita de Flandes, d'una peça rebel de l'immens imperi dels Habsburgs. *Don Carlo* és molt romàntica i acaba com un conte de fantasmes, però és un cant únic contra la possessió: l'Imperi com a propietat familiar i l'emperador com a *pater familias*. Flandes? *La maté porque era mía...*

–Hi ha possessions que estan molt bé –he al·legat jo.

Renata s'ha quedat mirant-me, han bategat les aletes del seu nas i ha posat una mà sobre les meues per a fer-me una besada llarga abans de concloure:

–Sí.

–Sí que vens a ma casa?

–Sí, també, a la qüestió introduïda, sibil·linament, per la via d'urgència.

–Si vols podem...

–No, no. *Va bene, Adriano* –ha dit amb to burleta i exagerant l'accent italià.

–Tens molta cultura, ja veig. I parles molt bé la meua llengua –he dit sincerament, tot i que sonarà, n'estic segur, obsequiós.

–M'he llegit el fullet de *Don Carlo*, m'avorria sola. Soc intèrpret, saps? Parle mitja dotzena de llengües i també he fet treballs per a les Corts Valencianes. A Iugoslàvia tots naixiem poliglotes.

–Iugoslàvia acabà molt mal –he dit.

–Sí.

Les celles li han fet costera avall i ha posat cara de gosset perdut. És una comediant.

Com m'agrada la Renata!

Asseguts al sofà color espígol que em vaig comprar en divorciar-me, molt formals els dos, m'he servit un vaqueret de Talisker i he preparat per a ella un gin tònic, que és el que m'ha demanat. Però hem acabat per creuar i barrejar les begudes, les boques, les mans, les cames i les salives. De manera que em perdia per aquelles orelletes, la llengua en el paper d'exploradora comanxe. Orelletes encara més sensibles que delicades (les seues arracades dormien al meu vaqueret buit: per a que no es perderen).

Les galtes de Renata bullien, la intensitat de les fregues podia dur a efusions perilloses per al meu impol·lut sofà de disseny, però ella m'ha passat al davant i ha esclafit de gust.

Retorna un pit impúdic a la copa del sostenidor i diu:

–Gràcies per no voler despullar-me d'immediat amb els llums encesos. Tu no havies de saber-ho, però és una cosa que no m'agrada per a una primera vegada.

–Entenc...

–Digues-li inseguretat o com vulgues.

–Entenc...

–No entengues tant que sembles gay. Saps com donar-li plaer a una dona.

–Gràcies.

Hem passat al dormitori. Amb una llum indirecta molt pàl·lida ens hem despullat. I quasi en la fosca ha vingut allò de demanar-li sexe oral per a animar un poc més la trobada. Com que no sé si m'ha sentit, he dit més fort, més clar i més cortès:

–Xupla-me-la, per favor.

–Ho sent molt: tampoc entra en les meues prestacions d'una primera volta.

–Estàs de rodatge?

–En certa manera.

Si n'hi ha una primera vegada vol dir que en poden haver-ne més.

Hem fet l'amor, jo amb la cabòria de la oralitat descartada i la sensació que una dona tan espectacular, podria ser

un poc més receptiva, tampoc és demanar massa, però, en efecte, és una primera volta.

–Estàs segura de voler quedar-te amb mi? Si no estàs còmoda puc dur-te a casa.

–No cal. Puc agafar un taxi. Tu vols que em quede?

–Sí, és clar.

–Aleshores no et preocupes, no pense denunciar-te per agressió sexual.

–Però podries fer-ho. Mira el pobre Julien Assange, bé que l'atraparen...

–Assange és el cap de l'exèrcit secret de hackers alçats contra l'imperi. És com Schiller i Verdi, però molt més encantat d'haver-se conegut, no trobes?

–No ho sé. D'ego anem molt ben servits, en general.

Adrià i Renata xarren una estona de la revelació de WikiLeaks. “Com passa amb tantes revelacions, tampoc aquesta ens ha trobat preparats. Les maneres de l'Imperi americà són, probablement, molt pitjors que les de Carles Cinquè. I estan acreditades”, dic.

“No crec que Assange siga un violador de sueques, diu Renata, la prova és que ja han retirat l'acusació”.

“No pararan fins a escarmentar-lo: ha posat en evidència les misèries del teatre diplomàtic”, dic.

És una conversa entre persones que llegim el diari, Renata en llegeix tres cada dia i procura variar-los; jo, només un, quasi sempre el mateix.

–A banda de tot el que puga dir-se d'Assange, les bragues són com una claqueta –aboca Renata.

–Eh?

–Sí, una claqueta de cinema, senyor enginyer agrònom. Cada vegada que sona la claqueta, comença una nova seqüència amb la seua pròpia lògica de desenvolupament. Començada l'escena cal interpretar-la, encara que siga d'una manera desastrosa, però ningú té dret a dir que no sabia que estava al cinema, com han dit les denunciants dels presumptes abusos d'Assange.

–Per això no has volgut... –he començat a dir

–Potser.

–Jo tenia una núvia...

–Ei! Parlar del passat en un primerencontre dona mala sort i és poc elegant. El passat és un pou a caramull de calaveres. Mira al Cel, ell alimenta als ocellets i vesteix als lliris.

–Cert.

–Doncs ara a dormir. Tinc una feina a les vuit del matí a Veles e vents, al port.

–Jo et portaré –he dit.

–Gràcies, perla.

Pronuncia “perla” amb la gràcia picant d’una pescatera del Mercat Central. L’orelleta delicada i sensible també es inquisitiva. Clar, pel seu treball...

“No està mal”, em diu la ment alhora incontrolada i satisfeta. Una reentrada triomfal en el mercat... ja pot dir la meua ex que tinc una iniciativa molt pobra...”, em dic mentre la confortable sensació de ser el protagonista de les darreres hores m’impregna un instant abans de la inconsciència.

És possible que ronque, però no ho sé i Renata no s’ha queixat.

He passat un moment per Salve, Maria! la *growing shop* del meu barri, Benimaclet, que a banda dels estris de la banda del cànem, té de tot: fertilitzants, torba, llavors, pesticides. Un magatzem a l’altura del jardí domèstic o la terrassa florida més exigent, res a veure amb les botigues dels xinesos, però només hi compre quan tinc pressa: és més car que el meu proveïdor habitual que està a la Fuente del Jarro.

Fuente del Jarro! Sempre he trobat extravagant un topònim tan manxec en el mateix cor de València!

Fa tres dies que no sé res de Renata. Té el meu telèfon, però jo no tinc el seu...això li dóna més emoció a la història nostra!

EL SENYOR DEL MÓN

(La pesta de l'amor i altres històries)

El Senyor del món no és el resultat de recollir peces disperses o residus d'un empeny més ambiciós darrere d'una novel·la, un gènere que el món reconeix i corona.

Sense presumció afirmo que a partir de *La pesta de l'amor* –el primer dels relats i el més curt– el material narratiu s'ha anat ordenant en certa manera per si mateix perquè he gaudit de la impagable sensació de no saber que anava a dir. Sense deixar d'escriure per això.

La xarxa d'aparences, simulacres i frauds que, segons la tradició, oculten i degraden la realitat última ha estat un vague i flexible referent.

Pense, perquè ho he de pensar, que també jo –sobre tot jo– he fet trampa. Això explicaria la bigarrada fauna que desfila per les pàgines del llibre: Noé convertit en relator de les seues peripècies. Un supervivent atrotinat de la Ruta del Bakalao. Un home llop a la sagristia i un escriptor que reclama l'oportunitat d'una nova reencarnació. La química com a viàtic redemptor. N'hi ha de tot.

Que vostè ho passe bé.

